

Arrest

nr. 142 723 van 2 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015 in plaats van op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BAERT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tibetaanse vrouw afkomstig uit het dorp Goling, in de township Ompetu, gelegen in het district Jomda in de provincie Sichuan, Volksrepubliek China. U bent nooit naar school gegaan. Als kind zou u op de boerderij van uw ouders hebben gewerkt. U zou mee de dieren hebben verzorgd. U trouwde eind jaren negentig met uw man P.(...). Jullie kregen twee kinderen, S.(...) D.(...) (°10 april 1998) en K.(...) L.(...) (°7 oktober 1999). In 2003 is uw echtgenoot P.(...) om het leven gekomen bij een auto-ongeluk. In 2006 zou u besloten hebben naar India te verhuizen. De belangrijkste reden hiervoor was dat u uw kinderen een betere toekomst wilde geven en hen wilde laten studeren. In november 2007 zou u samen met uw oudste dochter zijn aangekomen in het 'reception centre' van Dharamsala. Uw jongste dochter was al anderhalf jaar voor jullie aangekomen in

India en zij volgde er al lessen aan de Masuri-school in Dheradun, Zuid-India. Na een verblijf van tien dagen in het 'reception centre' zou u zich hebben ingeschreven aan de Soga-school in Dharamsala. U zou hier gedurende vijf à zes maanden les hebben gevolgd. Hierna zou u ziek zijn geworden. U zou uw studie hebben opgegeven en vervolgens zijn verhuisd naar Dharamsala-stad waar u een huisje huurde. In deze periode zou u een aantal jaar lessen Frans en Engels hebben gevolgd. U zou nooit in India hebben gewerkt. Van een zus in Tibet zou u regelmatig geld hebben ontvangen. Uw twee dochters zouden die hele periode verder naar school zijn gegaan. In 2013 zou u besloten hebben naar België te verhuizen. U wilde in België een betere toekomst kunnen uitbouwen voor uzelf en uw twee dochters. Op 18 juni 2013 zou u met het vliegtuig naar een voor u onbekend land gereisd zijn in Europa. De volgende dag zou u met de trein verder gereisd zijn naar België. Op 20 juni 2013 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten ('green book', Chinese identiteitskaart, een kopie van uw RC, kopie van 'special entry permit for people of Tibetan origin', attest 'reception centre' Dharamsala, kopie van attest 'reception centre' Nepal) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: S.(...) Y.(...), geboren op 10 april 1970 en geboren te Tchungta dorp in de provincie Sichuan, Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS, vragen 4-46) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2006 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India (zie gehoorverslag CGVS, vragen 66-70) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC). Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast:

In november 2007 zou u samen met uw oudste dochter zijn aangekomen in het 'reception centre' van Dharamsala. Na een verblijf van tien dagen in het 'reception centre' zou u zich hebben ingeschreven aan de Soga-school ("Sherab Gatsel Lobling School") in Dharamsala. Na vijf à zes maanden zou u uw studie hebben opgegeven en zijn verhuisd naar Dharamsala-stad waar u een huisje huurde. U zou nooit in India gewerkt hebben. Van een zus uit Tibet zou u regelmatig geld hebben ontvangen om in uw levensonderhoud te voorzien. In 2013 zou u besloten hebben naar België te verhuizen.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 3, 84 en 93).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India verwees u naar een aantal redenen. Vooreerst haalde u aan dat u de Indische nationaliteit niet kon bekomen (zie

gehoorverslag CGVS 84). Hoewel dit correct is, toont u hiermee geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dient in dit verband bovendien te worden opgemerkt dat, hoewel u niet over de Indische nationaliteit beschikte, u wel degelijk beschikte over een aantal fundamentele rechten en dit op basis van uw RC, zo ondermeer het recht om legaal in India te verblijven, er te wonen, er te werken, er een opleiding te volgen, uw godsdienst te belijden, enzovoort. Verder haalde u aan dat u bij momenten problemen ondervond om uw RC te verlengen. U lichtte toe dat u op een gegeven moment 5 dagen te laat was om uw RC te verlengen en dat men u daarom een boete oplegde (zie gehoorverslag CGVS, vragen 84 en 93). Hoewel dit feit wellicht onaangenaam is, toont u hiermee hoegenaamd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

Vervolgens gaf u ook aan dat u uw kinderen een betere toekomst wilde bezorgen. U gaat er namelijk van uit dat ze in België meer kansen hebben om te studeren (zie gehoorverslag CGVS, vraag 84). Dit vluchtmotief heeft geen uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt uit uw eigen relaas dat u zelf kon studeren in India, zowel aan de Soga-school (waarmee u stopte omwille van ziekte), als naderhand lessen Frans en Engels kon volgen. Dat uw kinderen in India verstoken zouden blijven van degelijk onderwijs kan door het CGVS niet worden gevolgd.

Toen u werd gevraagd of u in India ooit persoonlijke problemen heeft gekend, verklaarde u dat u de taal niet goed beheerste (zie gehoorverslag CGVS, vraag 85). Dit vluchtmotief heeft evenmin uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte verwees u nog naar de discriminatie waarvan Tibetanen het slachtoffer zijn in India. Wanneer u werd gevraagd of uzelf hiermee te maken heeft gehad, lichtte u toe dat u op de bus soms het dubbele werd aangerekend voor een ritje in vergelijking met Indiërs (zie gehoorverslag CGVS, vragen 87-90). Het CGVS ontkent dat deze feiten zich eventueel voordoen in India, maar merkt ook op dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te gewagen.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 95-97). U zou een smokkelaar hebben ingeschakeld om een visum te regelen. Toen dit echter niet lukte, zou de smokkelaar een vervalst Indisch paspoort hebben laten maken en daarin een visum hebben laten opnemen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig én individueel te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis (zie gehoorverslag CGVS, vragen 100-108). In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

U verklaarde dat u uw eigen IC heeft afgegeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie gehoorverslag CGVS, vragen 97-98). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw 'green book', uw Chinese identiteitskaart, twee schoolkaarten van Dharmasala, een kopie van uw RC, uw 'white book', een attest van de sogaschool, een attest van het 'reception centre' in Dharmasala en tenslotte een kopie van een attest van het 'reception centre' in Nepal. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 34 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC). Verzoekster verklaarde ook een origineel reisdocument (IC) te hebben gehad, doch dit document te hebben afgegeven aan de smokkelaar die haar reis regelde (gehoorverslag 8 april 2014, vragen 3, 93, 97-98). Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoekster meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoekster stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoekster gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien zij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om, zo zij effectief haar IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC. De door verzoekster bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P.

Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoekster en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er “*geen garantie*” is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat (COI Focus China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering haar IC te hebben afgegeven aan een ‘smokkelaar’, stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een “*informeel statuut*” betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stipt aan dat zij haar RC verkregen heeft op basis van valse gegevens, waardoor zij ook kan behandeld worden als een “veroordeelde”. Verzoekster wijst erop dat zij inventief diende te zijn om toch maar enige verlenging van de RC te kunnen verkrijgen.

Na raadpleging van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad vast dat het gebeurlijk voorkomen van fouten op het RC geen overkomelijk probleem betreft. Tibetanen met foute data op het RC kunnen dit laten rechtzetten zowel bij de Indiase instanties in India zelf als in de Indiase consulaten in het buitenland. De informatie bevat geen enkele aanwijzing dat het ontdekken van fouten op het RC de onmiddellijke intrekking daarvan tot gevolg zou hebben (COI Focus China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 15). Uit de informatie blijkt verder dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “*gemakkelijk*” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat “*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar tegelijk gesteld dat “*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*”. Aanbevelingsbrieven en

andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Waar verzoekster verklaart dat zij een boete diende te betalen omdat zij te laat was om haar RC te verlengen, toont zij niet aan dat zij in de onmogelijkheid was om haar RC te verlengen (stuk 3, gehoorverslag, vraag 93). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India d.d. 26 juni 2014, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij de commissaris-generaal dat zij India verlaten heeft omdat zij de Indiase nationaliteit niet kon bekomen, zij te laat was om haar RC te vernieuwen en zij een boete kreeg, zij haar kinderen een betere toekomst wil bezorgen, zij de taal niet goed beheerste en Tibetanen er gediscrimineerd worden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende opmerken:

“Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India verwees u naar een aantal redenen. Vooreerst haalde u aan dat u de Indische nationaliteit niet kon bekomen (zie gehoorverslag CGVS 84). Hoewel dit correct is, toont u hiermee geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dient in dit verband bovendien te worden opgemerkt dat, hoewel u niet over de Indische nationaliteit beschikte, u wel degelijk beschikte over een aantal fundamentele rechten en dit op basis van uw RC, zo ondermeer het recht om legaal in India te verblijven, er te wonen, er te werken, er een opleiding te volgen, uw godsdienst te belijden, enzovoort. Verder haalde u aan dat u bij momenten problemen ondervond om uw RC te verlengen. U lichtte toe dat u op een gegeven moment 5 dagen te laat was om uw RC te verlengen en dat men u daarom een boete oplegde (zie gehoorverslag CGVS, vragen 84 en 93). Hoewel dit feit wellicht onaangenaam is, toont u hiermee hoegenaamd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

Vervolgens gaf u ook aan dat u uw kinderen een betere toekomst wilde bezorgen. U gaat er namelijk van uit dat ze in België meer kansen hebben om te studeren (zie gehoorverslag CGVS, vraag 84). Dit vluchtmotief heeft geen uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt uit uw eigen relaas dat u zelf kon studeren in India, zowel aan de Soga-school (waarmee u stopte omwille van ziekte), als naderhand lessen Frans en Engels kon volgen. Dat uw kinderen in India verstoken zouden blijven van degelijk onderwijs kan door het CGVS niet worden gevolgd.

Toen u werd gevraagd of u in India ooit persoonlijke problemen heeft gekend, verklaarde u dat u de taal niet goed beheerste (zie gehoorverslag CGVS, vraag 85). Dit vluchtmotief heeft evenmin uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte verwees u nog naar de discriminatie waarvan Tibetanen het slachtoffer zijn in India. Wanneer u werd gevraagd of uzelf hiermee te maken heeft gehad, lichtte u toe dat u op de bus soms het dubbele werd aangerekend voor een ritje in vergelijking met Indiërs (zie gehoorverslag CGVS, vragen 87-90). Het CGVS ontkent dat deze feiten zich eventueel voordoen in India, maar merkt ook op dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te gewagen.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

De betreffende vaststellingen blijken allen uit het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit de verklaringen van verzoekster blijken derhalve geen elementen dat zij haar eerste land van asiel zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch omwille van het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

In haar verzoekschrift geeft verzoekster een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die zij als “discriminerend” omschrijft en ter staving waarvan zij een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin zij niet persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hoger is gebleken dat dit niet het geval is. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoekster over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota. Uit die informatie blijkt immers dat “Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”, dat zij er “vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”, terwijl er “geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India d.d. 26 juni 2014, p. 22-28). De stukken die verzoekster als staving van de “alomtegenwoordige discriminatie” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3

van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India d.d. 26 juni 2014, p. 27), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.

Verzoekster verwijst nog naar de "*precaire positie van vrouwen in India*", verkrachting en artikelen dienaangaande, doch dergelijke algemene verwijzingen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat verzoekster dienaangaande bijbrengt dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd.

Verzoeksters beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de *settlements* de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt aanvoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het "*economische succes*" van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan "*de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap*" (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India d.d. 26 juni 2014, p. 22). In deze informatie wordt niet ontkend dat de vijftig jaar oude *settlements* intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de *settlements*. Echter benadrukt de informatie dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren.

In zoverre verzoekster aangeeft dat er een bewegingsrestrictie is voor Tibetanen waardoor zij niet zomaar kunnen verhuizen, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India* d.d. 26 juni 2014, p. 12). Uit deze informatie kan derhalve worden besloten dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het hele Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

Waar verzoekster er nog op wijst dat de problemen met haar RC een grond waren om het land te verlaten, toont zij hiermee hoegenaamd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF